

Sygn. akt I C 1699/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2019r.

Sąd Okręgowy w Płocku Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Tetkowska

Protokolant: Małgorzata Sosnowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 maja 2019r. w P.

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A w W.

przeciwko T. P. i K. P.

o zapłatę

1. zasądza solidarnie od pozwanych T. P. i K. P. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A w W. kwotę 101.018,26zł (sto jeden tysięcy osiemnaście złotych dwadzieścia sześć groszy) z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotnej stopy procentowej kredytu lombardowego NBP, nie wyższymi niż maksymalne odsetki za opóźnienie, liczonymi od kwoty 96.944,61zł (dziewięćdziesiąt sześć tysięcy dziewięćset czterdzieści cztery złote sześćdziesiąt jeden groszy) od dnia 7 lutego 2018r. do dnia zapłaty;
2. zasądza solidarnie od pozwanych T. P. i K. P. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A w W. kwotę 10.468zł (dziesięć tysięcy czterysta sześćdziesiąt osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 5417zł(pięć tysięcy czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 1699/18

UZASADNIENIE

Pozwem skierowanym do Sądu Okręgowego w Płocku powód (...) Bank (...) S.A w W. w dniu 15 marca 2018r. wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i zasądzenie na jego rzecz od pozwanych T. P. i K. P. solidarnie kwoty 101.018,26zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 7 lutego do dnia zapłaty.

Nadto wniósł o zasądzenie kosztów postępowania faktycznie poniesionych.

W uzasadnieniu wskazał, iż powód zawarł z pozwanymi umowę kredytu mieszkaniowego nr (...) w dniu 16 maja 2011 roku . Pozwani nie wywiązali się z ciążącego na nich zobowiązania terminowego dokonywana spłat w wysokości ustalonej w umowie. W związku z powyższym powód wypowiedział przedmiotową umowę, stawiając całą należność w stan wymagalności. Pozwani nie spłacili tej wierzytelności.

Na roszczenie powoda składają się kwoty: 96.944,61zł tytułem należności głównej, 4.073,65zł tytułem odsetek umownych w wysokości 10% za okres korzystania z kapitału od dnia 5 czerwca 2017roku do dnia 6 lutego 2018 roku, (k. 2 - 4).

Zarządzeniem z dnia 26 marca 2018 roku sprawa została skierowana do postępowania upominawczego (k. 44).

W dniu 16 kwietnia 2018 roku Sąd Okręgowy w Płocku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym i uwzględnił roszczenie powoda (k. 48).

Pozwani w ustawowym terminie złożyli sprzeciw od nakazu zapłaty wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na ich rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu sprzeciwu zakwestionowali roszczenie powoda co do zasady i wysokości podnosząc, iż powód nie udowodnił istnienia roszczenia ani jego wysokości.

Podnieśli, że wyciąg z ksiąg bankowych ma jedynie moc dokumentu prywatnego i nie może stanowić dowodu istnienia roszczenia, gdyż uniemożliwia powodowi zweryfikowanie wysokości wskazanych tam kwot. W ocenie pozwanych przedsądowe wezwanie do zapłaty także nie stanowi dowodu istnienia i wysokości zobowiązania.

W ocenie pozwanych powód nie udowodnił, że łączyła go z pozwanymi umowa, aby wypłacił pozwanym jakiegokolwiek środki z tytułu umowy i wypowiedział tę umowę (k. 53- 54)

W toku dalszego procesu strony podtrzymały swoje wcześniejsze stanowiska.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

T. P. i K. P. zawarli w dniu 11 maja 2011 roku umowę kredytu mieszkaniowego nr (...).

Zgodnie z tą umową bank udzielił im kredytu na okres do 5 maja 2016r. na okres 180 miesięcy w kwocie 244.702,50zł z oprocentowaniem zmiennym, które wynosiło na dzień podpisania umowy 5,8400% w stosunku rocznym ,na sfinansowanie własnych potrzeb w celu rozbudowy budynku jednorodzinnego położonego w miejscowości E., a kwota wolna 15.030,99 zł na spłatę zobowiązań finansowych. Rzeczywista stopa rocznego oprocentowania kredytu wynosiła 6,7075%. Wpłata kredytu następowała w transzach. Spłata kredytu miała nastąpić w anuitetowych ratach kapitałoodsetkowych do 5 tego każdego miesiąca. Strony ustaliły w umowie , że kredytobiorcy korzystają z karencji w spłacie kapitału przez okres 2 miesięcy od zawarcia umowy kredytu. Docelowym zabezpieczeniem kredytu była hipoteka na nieruchomości gruntowej stanowiącej własność kredytobiorców położona w (...), gm. T., dla której Sąd Rejonowy w Sochaczewie prowadzi księgę wieczysta nr (...) do wysokości 416.000zł.

W przypadku opóźnienia w terminowym regulowaniu części albo całości rat kredytu bank został uprawniony do pobierania od kwoty zadłużenia ,za każdy dzień kalendarzowy odsetek wg obowiązującej w tym okresie zmiennej stopy procentowej dla kredytów przeterminowanych postawionych, po upływie terminu wypowiedzenia , w stan natychmiastowej wykonalności, z tym że stopa procentowa dla kredytów przeterminowanych w stosunku rocznym jest równa czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. Na dzień podpisania umowy roczna stopa procentowa dla zadłużenia przeterminowanego wynosiła 23%.

W umowie zastrzeżono również, iż bank będzie uprawniony do wypowiedzenia umowy z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia w razie m.in. niedokonania spłaty dwóch kolejnych rat w terminach określonych przez bank w wysłanych do kredytobiorców przypomnieniach, a także w przypadku naruszenia przez kredytobiorcę postanowień umowy

Dowód umowa kredytu k. 10 – 25, odpis z księgi wieczystej k. 111- 134.

Jednocześnie kredytobiorcy przystąpili w ramach umowy do ubezpieczenia od ryzyka utraty pracy, całkowitej niezdolności do pracy i pobytu w szpitalu. Koszty z tytułu ubezpieczenia za 48 miesięcy okresu ubezpieczenia wyniosły 7.702,50zł i wyrazili zgodę na potrącenie tej kwoty przez bank w dniu wypłaty kredytu.

Dowód: § 8 umowy k. 12

Pismami z dnia 11 lutego 2017r. powód poinformował pozwanych o zadłużeniu wynikającym z przedmiotowej umowy pożyczki wskazując je na kwotę 2401,44zł (kapitał przeterminowany 2.212,99zł, odsetki od zadłużenia 188,45zł) i wezwał do zapłaty tej kwoty w terminie 14 dni.

Dowód: wezwania i dowody ich doręczenia k. 152 - 159.

Pismami z dnia 6 września 2017r. Bank złożył oświadczenie, iż z powodu braku spłaty wymagalnych rat wypowiada pozwanym umowę kredytu wraz z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia określonego w umowie i liczonego od następnego dnia od doręczenia niniejszego pisma. W następnym dniu po upływie okresu wypowiedzenia całość środków kredytowych wraz z odsetkami i opłatami stanie się wymagalna i przeterminowana. Na dzień wypowiedzenia umowy kredytowej zadłużenie wymagalne wynosiło 3.571,41zł w tym:

- odsetki od zadłużenia przeterminowanego 40,86zł;

- zaległość kapitałowa w kwocie 2.807,44 zł;

a zadłużenie niewymagalne wynosiło 94.154,02zł

Pozwani otrzymali wypowiedzenie kredytu 19 września 2017r.

Dowód: wypowiedzenia umowy kredytu k. 92 i 95, dowody doręczenia wypowiedzenia pozwanym k. 93- 94 i 96-97 , historia operacji na kontrakcie kredytowym k. 136 – 1219.

Pismami z dnia 25 stycznia 2018 roku powód wezwał pozwanych do uregulowania w terminie do 1 lutego 2018 roku zaległości w kwocie 9.6944,61zł z tytułu niespłaconego kapitału i kwotę 3.728,36zł z tytułu odsetek umownych. zastrzegając, iż brak spłaty spowoduje konieczność podjęcia dalszych czynności windykacyjnych . Pozwani otrzymali te wezwania 29.01.2018r.

Dowód: pisma i dowody doręczenia pozwanym tych pism k. 26- 31.

6 lutego 2018 roku Bank wystawił wyciąg z ksiąg banku nr (...), w którym stwierdził, że w jego księgach figuruje wymagalne zadłużenie dłużników solidarnych T. P. i K. P. z tytułu umowy kredytu mieszkaniowego nr (...) z dnia 16 maja 2011roku wynoszące na dzień 6 lutego 2017 roku :

- należność główna – 96.944,61 zł;

- odsetki w wysokości 10% za okres od dnia 05 czerwca 2017 roku do dnia 6 lutego 2018 roku w kwocie 4.073,65zł;

- dalsze odsetki umowne od kwoty kapitału w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP rocznie, jednak nie wyższymi niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 7 lutego 2018 roku do dnia zapłaty, które na dzień sporządzenia tego wyciągi wynosiły 10%

Dowód: wyciąg z ksiąg banku - k. 7, pełnomocnictwo - k. 8-9, wydruk z KRS - k. 33 - 40).

Pozwana pismem z dnia 12 lutego 2018r. zwróciła się o rozłożenie zobowiązania wobec banku na raty lub odroczenie terminu płatności .

Dowód: pismo pozwanej k. 98, dowód nadania pisma k. 99

W odpowiedzi na pismo pozwanej powód poinformował pozwaną o stanie zadłużenia wynikającego z umowy , które na dzień 23 lutego 2018r. wynosiło 98.469,79zł.

Dowód: pismo pozwanego k. 100

Pismem z dnia 14 maja 2018r. pozwani zwrócili się do powoda o restrukturyzację umowy kredytowej poprzez jednorazową spłatę w wysokości 100.000zł, a pozostałą kwotę zadłużenia zobowiązali się do spłaty w miesięcznych ratach w wysokości po 700 – 800zł.

Dowód: pismo pozwanych k. 101, pełnomocnictwa k. 102- 106, dowód nadania k. 107-108

W odpowiedzi na wniosek powód wyraził gotowość restrukturyzacji kredytu i rozłożenia spłaty na raty w wysokości po 5.000zł pod warunkiem wpłaty kwoty 16.000zł w nieprzekraczalnym terminie do 1 czerwca 2018r.

Dowód: pismo powoda k. 109.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przedłożone przez powoda dokumenty oraz ich kopie, dając im wiarę w całości. Pozwani nie przedłożyli w sprawie niniejszej ani żadnych dowodów, które by przeczyły treści w/w dokumentów, ani nie przedłożyli żadnych wniosków dowodowych, które to podważałyby ich wiarygodność. Sąd zaś mając na uwadze całość tejże dokumentacji nie miał podstaw do zanegowania ich wiarygodności. Znaczna część z tychże dokumentów, to dokumenty prywatne tak jak umowa kredytowa, potwierdzenia wpływu środków wpłacanych przez pozwanych na konto obsługujące kredyt, wypowiedzenie umowy, wezwania do zapłaty i wreszcie wyciąg z ksiąg banku. Pozwani nie zaferowali żadnych dowodów, które podważałyby wiarygodność w.w, nie przedstawili również żadnych własnych twierdzeń o faktach negujących fakty wskazywane przez powoda. Z dokumentów w postaci umowy kredytu oraz potwierdzenia wpływu środków wpłacanych przez pozwanych na konto obsługujące kredyt, wynikają oświadczenia pozwanych, którym to oświadczeniom w żaden sposób nie zaprzeczyli potwierdzając zawarcie przez nich umowy kredytu i jej wykonanie przez powoda. Gdyby powód nie przekazał im środków z umowy kredytowej nie dokonywaliby przecież spłaty rat kredytu. W toku procesu nie przedstawili również żadnych dowodów spłat innych niż powód. Nie zanegowali jednocześnie twierdzeń powoda, iż do pewnego momentu kredyt był spłacany.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Podstawą roszczenia powoda w sprawie niniejszej była umowa kredytu zawarta pomiędzy stronami, a oparta na zasady określone w art 69 i następnych ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku prawo bankowe. Powód z niej wywodził swoje roszczenia.

Na wstępie wskazać należy, iż w postępowaniu cywilnym obowiązuje zasada opisana w art 3 k.p.c., który to przepis zobowiązuje strony zarówno do wyjaśnienia okoliczności sprawy (ciężar przytoczenia) i przedstawienia dowodów na tę okoliczność (ciężar dowodu), jak i nakłada na nie obowiązek mówienia prawdy. Z obowiązkiem mówienia prawdy związana jest także powinność zupełności, czyli kompletności wyjaśnień, wyrażająca się w tym, że strona ma obowiązek przedstawienia wszystkich okoliczności sprawy, a więc również tych niekorzystnych. Jednym z przepisów przewidujących konsekwencje naruszenia przez stronę reguły z art 3 k.p.c. jest przepis art 230 k.p.c., który to zezwala Sądowi na uznanie faktów za przyznane, w sytuacji, gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach. Zatem obowiązkiem stron procesu cywilnego jest wypowiedzenie się o faktach mających istotne znaczenie dla sprawy i nie może się ono ograniczać w przypadku pozwanego jedynie do negowania okoliczności faktycznych podnoszonych przez powoda i to jedynie na zasadzie „powód nie udowodnił, a ja temu przeczę”. Taka postawa procesowa strony pozostaje w wyraźnej sprzeczności z treścią art. 3 k.p.c. Jak trafnie podkreślił Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 20 października 2015 r. w sprawie sygn. akt I ACa 933/15, oświadczenie, że strona przeciwna faktowi nie udowodniła, w sytuacji gdy stronie składającej takie oświadczenie rzeczywisty stan rzeczy jest niewątpliwie znany, nie jest tożsamy z zaprzeczeniem temu faktowi, ale stanowi uchYLENIE SIĘ od oświadczenia, czy dany fakt miał miejsce, połączone z próbą odwołania się jedynie do prawdy formalnej. A właśnie w taki sposób zachowali się pozwani w sprawie niniejszej, którzy poza przytoczeniem rozważań prawnych dotyczących kwestii wyciągów z ksiąg banku, w żaden sposób nie odnieśli się jednoznacznie do twierdzeń powoda dotyczących okoliczności faktycznych leżących u podstaw żądania. Można jedynie domniemywać, iż przyznali tylko, że zawarli umowę kredytu z pozwanym,

skoro jedynym zarzutem dotyczącym okoliczności faktycznych byłat kwestia przekazania środków z umowy kredytu . Pozwani występując o restrukturyzację kredytu potwierdzili fakt zadłużenia nie negując tym samym, w ocenie Sądu, przekazania tych środków przez bank, ani też wypowiedzenia kredytu.

Jeżeli chodzi o pozostałe elementy istotne nie zajęli żadnego stanowiska, nie odnieśli się ani do kwestii realizacji przez nich tej umowy, ani do kwestii wysokości ewentualnego ich zobowiązania wynikającego z tej umowy. Nie wskazali ani tego, że spłacili kwotę kredytu, ani że nie spłacili, ani że nie spłacili wszystkiego, ale w wysokości niższej niż ta żądana przez powoda.

Nadto pozwani wychodzą z błędnego założenia, iż dokumenty prywatne nie mają żadnej mocy dowodowej i na ich podstawie nie jest możliwe ustalenie okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy cywilnej. Zagadnienie mocy dowodowej dokumentów prywatnych jest przedmiotem jednolitego stanowiska judykatury, w myśl którego dowód z dokumentu prywatnego może być podstawą ustaleń faktycznych, jest samodzielnym środkiem dowodowym, którego moc sąd ocenia według zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c. Moc dowodowa dokumentu prywatnego nie ogranicza się do konsekwencji wynikających z domniemania przewidzianego w art. 245 k.p.c. (tak m.in. SN w wyroku z dnia 27 lipca 2010 r. w sprawie II CSK 119/10, LEX nr 603161; w wyroku z dnia 13 grudnia 2013 r. w sprawie III CSK 66/13, LEX nr 1463871; w wyroku z dnia 12 września 2014 r. w sprawie I CSK 634/13, LEX nr 1504324). U podstaw zasady swobodnej oceny dowodów leży bowiem brak formalnej hierarchii środków dowodowych. Błędna jest również interpretacja treści art 253 k.p.c. przez pozwanych. Zgodnie przyjmuje się, że, przepis ten, należy interpretować w związku z obowiązaniem art. 245 (por. także uzasadnienie wyroku SA w Poznaniu z dnia 18 października 2005 r., I ACa 323/05, LEX nr 175204; wyrok SA w Szczecinie z dnia 9 maja 2013 r., I ACa 132/13, LEX nr 1392045). Strona twierdząca, że oświadczenie zawarte w dokumencie nie pochodzi od jego wystawcy, powinna to udowodnić niezależnie od tego, czy sama taki dokument podpisała. A zatem przedmiotem dowodu jest ustalenie, w tym przypadku pochodzenia dokumentu, a nie jego treści. Dokument ten bowiem dowodzi to, że osoba, która go podpisała określonej treści oświadczenie złożyła, a nie to, że oświadczenie to jest zgodne z prawdą. Jak zaś wskazał Sąd Apelacyjny w Łodzi w uzasadnieniu wyroku z dnia 9 czerwca 2016 roku sygn. akt I ACa 1758/15 mimo nowelizacji prawa bankowego dokonanej ustawą z dnia 19 kwietnia 2013 r. o zmianie ustawy Prawo bankowe oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 777), wyciąg z ksiąg bankowych nadal pozostaje dokumentem uprawniającym powoda do wystąpienia z pozwem w postępowaniu nakazowym (art. 485 § 3 k.p.c.). Nadal także ustawodawca, dostrzegając szczególne wymogi formalne obowiązujące przy jego sporządzaniu, uznaje wyciąg z ksiąg bankowych za dokument stanowiący dostateczną podstawę wpisu do ksiąg wieczystych (art. 95 ust. 1 ustawy Prawo bankowe). W swojej istocie wyciąg z ksiąg bankowych zawiera bowiem złożone w szczególnej formie oświadczenie wiedzy uprawnionych osób, dotyczące danych zaksięgowanych w księgach rachunkowych. Prowadzenie zaś tych ostatnich poddane jest zarówno regulacji ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 330) oraz rozporządzenia Min. Finansów z dnia 1 października 2010 r. w sprawie szczególnych zasad rachunkowości banków (Dz. U. z 2013 r. poz. 329), jak i ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. poz. 174).

W sprawie niniejszej powodowy bank udowodnił przede wszystkim fakt zawarcia umowy z pozwanymi . Następnie przedstawiono dowody wystosowania do pozwanych wezwań do zapłaty i wreszcie dowody doręczenia pozwanym oświadczeń o wypowiedzeniu przedmiotowej umowy - wypowiedzenia zawierały przyczyny wypowiedzenia umowy ze wskazaniem wysokości zaległości istniejącej w dacie wypowiedzenia umowy. Jednocześnie wypowiedzenia te zostały dokonane zgodnie z zapisami umowy. Po stronie pozwanych istniało wg stanu na dzień 6 września 2017 roku zadłużenie wymagalne 3.571,41zł . Bank wcześniej wezwał pozwanych do spłaty zadłużenia wyznaczając im na to termin 14 dni. Następnie po bezskutecznym upływie tego terminu wypowiedział umowę zgodnie z § 37 umowy . Pozwani w swej odpowiedzi na pozew w żaden sposób do dokumentów tych się nie odnieśli, a tym samym nie zanegowali ich. Trudno zaś, aby powód w inny sposób miał dowodzić te okoliczności. Gdyby pozwani spłacali zadłużenie mieliby przecież możliwość złożenia czy to potwierdzeń spłat rat, czy to możliwość złożenia wniosku o zobowiązanie powoda do przedstawienia takich potwierdzeń. Tego zaś nie uczynili i jednocześnie nie podnieśli twierdzeń przeciwnych do twierdzeń powoda. Powód nadto przedstawił wyciąg z ksiąg banku , który stanowi dowód

tego, iż w księgach tych istnieje odnotowane zadłużenie pozwanych we wskazanej w nim wysokości, ale nie tylko, bowiem dodatkowo zaoferował jeszcze jeden dokument prywatny w postaci wpłat środków na konto pozwanych obsługujących kredyt. Pozwani dokumentu tego w żaden sposób nie zanegowali, za wyjątkiem standardowego twierdzenia, iż dokument prywatny nie jest dowodem w postępowaniu sądowym. Pozwanie nie ustosunkowali się do wynikających z tego dokumentu dokonanych przez nich na poczet kredytu wpłat, a także sposobu ich rozliczenia przez powoda. Pamiętać zaś należy, że jak specyficzną umową mamy do czynienia w sprawie niniejszej. Jest to umowa kredytu, która jest bardzo zbliżona swym charakterem do umowy pożyczki. Jak zaś wskazał Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 31 lipca 2014 roku sygn. akt I ACa 174/14 w procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki powód jest zobowiązany udowodnić, że strony zawarły umowę tej kategorii, a także, że przeniósł na własność biorącego pożyczkę określoną w umowie ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku. Biorący pożyczkę powinien zaś wykazać wykonanie swego świadczenia w postaci zwrotu tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości, przy czym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Jak wskazano wyżej w ocenie Sądu Okręgowego powód udowodnił zarówno zawarcie umowy z pozwanymi, jak i wykonanie swojego zobowiązania.

Podkreślenia wymaga tu fakt, że pozwani zwrócili się do powoda o restrukturyzację kredytu (dwukrotnie) nie negując ani faktu zadłużenia ani jego wysokości. Taki sposób działania pozwanych, w ocenie Sądu, stanowi uznanie roszczenia. Zgodnie z orzecznictwem sądów uznanie roszczenia o zapłatę może nastąpić przez każde zachowanie dłużnika, które ujawnia w dostateczny sposób wolę spłaty zadłużenia.

Niezasadny jest także zarzut pozwanych dotyczących naruszenia przez pozwanego art. 75 c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe.

Powód zgodnie z brzmieniem tego przepisu wezwał, co udowodnił (art. 6 kc), pozwanych do spłaty zadłużenia w terminie 14 dni, a następnie wypowiedział umowę kredytu z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia, zgodnie zresztą z umową. Jednocześnie powód prowadził, na wniosek pozwanych, działania w celu ewentualnej restrukturyzacji kredytu.

Sąd ustalił, iż wysokość zobowiązania pozwanych wg. stanu na dzień wniesienia pozwu jest zgodna z żądaniem pozwu. Jeżeli chodzi o kwotę kapitału to ta wynika z umowy kredytu i przedstawionego przez powoda rozliczenia spłat. Wysokość odsetek umownych jest zaś wynikiem działania matematycznego polegającego na wyliczeniu wysokości odsetek należnych od kwoty kapitału w okresie wskazanym przez powoda w wyciągu z ksiąg banku wg. stop procentowej wynoszącej 10%, która to stopa odpowiada wysokości odsetek maksymalnych. W tym zakresie Sąd nie miał żadnych zastrzeżeń do wyliczeń powoda, a również pozwani nie odnieśli się do tego elementu.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł, jak w pkt 1 sentencji wyroku. W zakresie odsetek Sąd orzekł zgodnie z art 481 § 2 k.c., z tym, że wysokość odsetek za opóźnienie wynika z umowy zawartej między stronami.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o treść art 98 k.p.c. obciążając nimi w całości pozwanych. Na koszty te złożyły się: opłata sądowa od pozwu - 5.051zł, koszty zastępstwa procesowego 5.400zł (§ 2 pkt.6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie) i opłata od pełnomocnictwa 17zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł, jak w sentencji wyroku.